

Tập thơ Nguyễn Sa

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Áo Lụa Hà Đông

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng

Anh vẫn nhớ em ngồi đây tóc ngắn
Mà mùa thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vã vẽ chân dung
Bay vội vã vào trong hồn mở cửa

Gặp một bữa, anh đã mừng một bữa
Gặp hai hôm thành nhị hỷ của tâm hồn
Thơ học trò anh chất lại thành non
Và đôi mắt ngất ngây thành chất rượu

Em không nói đã nghe từng gia điệu
Em chưa nhìn mà đã rộng trời xanh
Anh trông lên bằng đôi mắt chung tình
Vội tay trắng, em vào thơ điểm tuyết

Em chợt đến, chợt đi, anh vẫn biết
Trời chợt mưa, chợt nắng, chẳng vì đâu
Nhưng sao đi mà không bảo gì nhau
Để anh gọi, tiếng thơ buồn vọng lại

Để anh giận, mắt anh nhìn vụng dại
Giận thơ anh đã nói chẳng nên lời
Em đi rồi, sấm hối chạy trên môi
Những tháng ngày trên vai buồn bỗng nặng

Em ở đâu, hỡi mùa thu tóc ngắn
Giữ hộ anh màu áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Giữ hộ anh bài thơ tình lụa trắng

Bài Giả Biệt Mời

1. Rồi trong ngôi nhà ký ức
Em sẽ đặt anh ở vị trí nào? Bên cạnh lớp học ngày xưa
Hay khu vườn tuổi nhỏ? Bên cạnh hình ảnh
Đôi guốc cao gót đầu tiên hay con búp bê
Gãy tay trên gác bếp?
Khoá cửa ngôi nhà, viễn du vào cuộc đời
Thường nhật, bao nhiêu lâu em trở lại một lần?
Ấy có phải là những ngày mưa, những buổi cuối tuần,
Không có phim hay?
Ấy có phải những lúc chồng em không trở về nhà
Vào buổi tối?
Chiếc chìa khóa mắt buồn đưa vào đêm vắng
Trong những gian phòng dĩ vãng em sẽ
Tìm đến nơi ạnh
Anh đã nghe thấy tiếng chân em đi:
Đúng là âm thanh của đôi giày ngắn ngại,
Đúng là bước chân nai trên lá thu vàng
Em sẽ đặt ngón tay tình cảm lên vai anh
Rồi vội vã đẩy lui vì chợt nhận thấy rằng
Anh chỉ còn là một công trình điêu khắc.
Trong ngôi nhà cũ của tâm hồn em sẽ bỏ đi
Mau như một người khách lạ để tránh những
Nỗi buồn xưa cũ vương vào vai

2. Đừng nói đến tình yêu trong tâm tưởng.
Anh xin em nếu chẳng gổ đầu trên tay anh
Thì cũng đừng giam đôi cánh tay to của loài
Đã điểu. Nếu bước chân anh chẳng được theo
Em thì hãy mặc con tuấn mã chạy trong rừng.
Trong ngôi nhà ký ức dù em đặt anh
Giữa gian phòng chọn lọc,
Trong khu vườn kỷ niệm dù em cho anh
Miếng đất ưu tiên,
Tất cả với anh vẫn chỉ là nghĩa trang tình ái.
Đừng nói tới những câu thơ cũ với
Hình ảnh đôi chim liền cánh,
Cuộc hẹn hò kiếp sau, sự tưởng nhớ thường xuyên
Trong xa cách.

Em dư biết giá trị liều thuốc an thần của
Những bài thơ nói về tình yêu kiếp khác,
Sao còn bắt anh chèo thuyền trong ảo tưởng?
Em dư biết cha mẹ sinh ra anh vốn là
Một đứa con hư chẳng biết tôn ai làm
Thần tượng, sao còn bắt anh tìm một chỗ ngồi
Riêng biệt cho em

Sao nỡ bắt anh về ẩn náu trong khu rừng
Kỷ niệm để loài thú cô đơn tiêu hao thân thể
Những tế bào úa mòn sẽ chẳng đủ nuôi loài
Ròi trong bữa tiệc thần kinh

3. Anh từ chối chiếc bánh còn thừa, tự do
Hứa hẹn, chân lý lười lê và những lời an ủi.
Lịch sử đã dạy anh sự đổi thay.

Chiến tranh cho ý thức ngọn lửa sáng ngời để
Hoả thiêu những cuộc hóa trang tình cảm.

Cuộc đời đã dạy anh ảo vọng
Có kích thước của hoả diệm sơn
Thân thể đợi chờ chỉ là thân cây mà chất lục diệp
Chẳng bao giờ còn trong sức lửa

4. Tuổi ba mươi và bấy nhiêu lần lữ thừa đau khổ.

Nhân danh cánh tay mọc trái nghi ngờ.
Nhân danh vàng trán quê hương lo ngại
Nhân danh mái tóc chờ mưa sa mạc
Nhu lễ vật trong ngày lại quả gửi về
Chẳng còn nguyên vẹn, anh trả lại em những
Mùa thu lá vàng, những xứ ước mơ, những
Lâu đài kỷ niệm.

Anh trả lại em cả cặp môi trên gò má,
Lá thư xanh và ngón tay tuổi trẻ.
Vỗ mạn thuyền xô động, với nếp trán
Phế binh, với đôi mắt dã tràng mệt mỏi,
Anh đi vào ngôi nhà nguyện tâm hồn.
Gửi đến cho em âm thanh của những
Tiếng chuông khởi đầu Thánh lễ.

Bài Giã Biệt

1.

Rồi trong ngôi nhà ký ức em sẽ đặt anh ở vị trí nào?
Bên cạnh lớp học ngày xưa hay khu vườn tuổi nhỏ?
Bên cạnh hình ảnh đôi guốc cao gót đầu tiên
Hay con búp bê gãy tay trên gác bếp?

Khoá cửa ngôi nhà, viễn du vào cuộc đời thường nhật,
Bao nhiêu lâu em trở lại một lần?
Ấy có phải là những ngày mưa, những buổi cuối tuần không có phim hay?
Ấy có phải những lúc chồng em không trở về nhà vào buổi tối?

Chiếc chìa khoá mắt buồn đưa vào đêm vắng.
Trong những gian phòng dĩ vãng em sẽ tìm đến nơi anh.
Anh đã nghe thấy tiếng chân em đi:
Đúng là âm thanh của đôi giày ngằn ngại,
Đúng là bước chân nai trên lá thu vàng.

Em sẽ đặt vài ngón tay tình cảm lên vai anh
Rồi vội vã đẩy lui vì chột nhận thấy rằng
Anh chỉ còn là một công trình điêu khắc.
Trong ngôi nhà cũ của tâm hồn em sẽ bỏ đi mau
Như một người khách lạ để tránh những nỗi buồn xưa cũ vương vào vai.

2.

Đừng nói đến tình yêu trong tâm tưởng.
Anh xin em nếu chẳng gổ đầu trên tay anh
Thì cũng đừng giam đôi cánh to của loài dã điểu.
Nếu bước chân anh chẳng được theo em
Thì hãy mặc con tuấn mã chạy trong rừng.

Trong ngôi nhà ký-ức dù em đặt anh giữa gian phòng chọn lọc,
Trong khu vườn kỷ-niệm dù em cho anh miếng đất ưu tiên,
Tất cả với anh vẫn chỉ là nghĩa trang tình ái.
Đừng nói tới những câu thơ xưa cũ với hình ảnh đôi chim liền cánh,
Cuộc hò hẹn kiếp sau, sự tưởng nhớ thường xuyên trong xa cách.

Em dư biết giá trị liều thuốc an thần
Của những bài thơ nói về tình yêu kiếp khác,
Sao còn bắt anh chèo thuyền trong ảo tưởng?
Em dư biết cha mẹ sinh ra anh vốn là một đứa con hư

Chẳng biết tôn ai làm thần tượng,
Sao còn bắt anh tìm một chỗ ngồi riêng biệt cho em?

Sao nỡ bắt anh về ẩn náu trong khu rừng kỷ-niệm
Để loài thú cô đơn tiêu hao thân thể. Những tế bào úa mòn
Sẽ chẳng đủ nuôi loài dòi trong bữa tiệc thần kinh.

3.

Anh từ chối chiếc bánh còn thừa, tự do hứa hẹn,
Chân lý lười lê và những lời an ủi.

Lịch sử đã dạy anh sự đổi thay. Chiến tranh cho ý thức
Ngọn lửa sáng ngời để hoả thiêu những cuộc hoá trang tình cảm.

Cuộc đời đã dạy anh ảo vọng có kích thước của hoả diệm sơn
Thân thể đợi chờ chỉ là thân cây
Mà chất diệp lục tố chẳng bao giờ còn trong sức lửa.

4.

Tuổi ba mươi và bấy nhiêu lần lụy thừa đau khổ.

Nhân danh cành tay mọc trái nghi ngờ.

Nhân danh vầng trán quê hương lo ngại.

Nhân danh mái tóc chờ mưa trong sa mạc.

Như lễ vật trong ngày lại quả gửi về chẳng còn nguyên vẹn,

Anh trả lại em những mùa thu lá vàng,

Những xứ ước mơ, những lâu đài kỷ niệm.

Anh trả lại em cả cặp môi trên gò má,

Lá thư xanh và ngón tay tuổi trẻ.

Vỗ mạn thuyền xô động, với nếp trán phế binh,

Với đôi mắt đã tròng mệt mỏi,

Anh đi vào ngôi nhà nguyện tâm hồn.

Gửi đến cho em âm thanh của những tiếng chuông khởi đầu Thánh lễ.

Bài Hát Cửu Long

Có gì đâu em: có một đoàn người
Có một đoàn người góp sức góp vai
Cùng rủ nhau về góp một thành hai
Những bước chân góp đi làm đến!
Họ không đại khờ: góp trăng làm nến!
Chỉ những miệng cười góp lạ thành quen
Góp những giọng hò làm trống ngũ liên
Góp những bàn tay dựng thành đại hội
Cánh tay chắp cánh tay cho dài thêm nửa vớ
Gạo quanh nồi góp lại bữa cơm chung
Họ cùng đi cùng góp tháng, góp năm...
Để sáng ngày mai làm sông làm biển.

Có gì đâu, có một đoàn người
Bên bờ Cửu Long gõ nhịp
Cả dòng sông gõ nhịp vịn bờ sông
Họ rủ nhau về sương gió vui chung
Dù có phút nước mắt chạy quanh
Hay miệng cười hơn hở
Vẫn bát gạo Hậu Giang, vẫn nụ cười huynh đệ.
Mắt ghen ngào sáng tỏ nắng phương Nam
Màu nắng vàng không màu nhiệm hào quang
Nhưng dù má bùng lửa cháy
Trán đổ mồ hôi
Họ cùng không đóng cửa mừng vui
Những bàn tay ngược ngật díu môi cười
Không phải khóc
Một đời người tầm gửi
Nhớ không em?
Nhớ không em
Họ gặp nhau
Chờ nhau
Đón nhau
Như sông Cửu Long
Về lòng biển cả
Hội lòng người như nước nguồn xối xa?
Mưa trường thiên chảy ú vào trào thơ

Mưa đời người trôi cả nghĩa vu vơ
Để lòng chúng mình
Và mạch máu Đồng Nai
Đập cùng một nhịp

Anh biết rằng:
Có người khóc vì mừng vui ước hẹn
Có người cười vì tủi cực phôi pha
Anh biết nói làm sao
Nhưng chắc chắn ngàn thu ly rượu quan hà
Sẽ phải chua men vì thiếu người sưởi lạnh
Anh biết nói làm sao
Khi họ gặp nhau (anh đã bảo em)
Như sông Cửu Long
Về lòng biển cả
Vẫn tiếng sóng về nước chảy triền miên
Vẫn Cửu Long giang mở chín lần cửa rộng
Dòng sông dài dữ dội bản trường ca...

Phải, dòng sông dài dữ dội bản trường ca
Nên sông đã về làm tràn đầy mắt biển
Sông đã về rửa trắng lòng anh
Đợi từ chín kiếp giao thừa
Đến sáng hôm nay mới được hát giữa dòng sông
Đến sáng hôm nay mới được hát giữa mừng một Tết...

Bài Thơ Ngắn

Anh làm một bài thơ ngắn
Riêng cho em
Để xóa một câu chuyện tầm thường:
Những đời người đã cũ!

Vì tất cả những gì nguyên lành
Đều xây trên một chút gì đổ vỡ

Nên anh chỉ bảo em
Những câu hỏi
Tất cả tại sao
Vẫn có một vì sao lòng mình không đến được

Và những câu hỏi
Tất cả tại ai
Vẫn chỉ có nghĩa là tan vỡ!...

Nên anh chỉ làm bài thơ rất ngắn
Bài thơ rất nhỏ
Của đôi mắt khẩn cầu:
Em đừng rút bàn tay em
Ra khỏi bàn tay anh
Như người ta rót hết nước chè
Để lại chiếc ấm không trong một lần ấm rỏ!

Dù quanh chúng mình chỉ là những hàng rào đổ kỹ
Giữa một đêm không trăng
Giữa một lòng chiều không đáy
Em đừng khóc làm gì
Cho nước mắt vu vơ
Dù đôi tay buông xuống
Chúng mình vẫn tin tưởng
Chúng mình vẫn say sưa
Chúng mình vẫn nhìn vào mắt nhau
Để mở một chân trời rất rộng...

Bao Giờ

Thằng Chúc bây giờ nằm trong nhà tù
Thằng Thịnh bị mang đi làm nông trường
Thằng Văn lang thang những bờ biển xa
Em nó ở nhà bán báo vỉa hè
Buổi sáng gặp nó tôi mua hai tờ
Nó nhìn tôi cười hỏi thăm anh nó
Tôi nhìn nó cười rồi bỏ đi làm
Buổi sáng đi làm, buổi chiều đi làm
Chủ nhật ở nhà thứ hai đi làm
Niềm đau đất nước mỗi ngày một đau
Câu hỏi đã lớn mỗi ngày một .lớn
Những đứa sát nhân, vu oan giá họa
Những đứa chụp mũ, chụp mũ, chụp mũ
Mỗi ngày một tăng theo cấp số nhân
Bạn bè dần hết theo tỷ lệ nghịch
Chán cả làm thơ, chán cả ngâm thơ

Chỉ có câu hỏi, chỉ còn câu hỏi
Trong óc, trong mắt, trong tay, trên môi
Bao giờ thằng Chúc ra khỏi nhà tù
Và những thằng Chúc ra khỏi nhà tù
Bao giờ thằng Thịnh ở nông trường về
Và những thằng Thịnh ở nông trường về
Bao giờ thằng Văn cầm tay quê hương
Và những thằng Văn cầm tay quê hương
Bao giờ, bao giờ, bao giờ, bao giờ?

Bất Ngờ

Đêm mưa có chỗ bất ngờ
Chỗ thêm ấm áp chỗ thờ phượng nhau
Mai về mẹ hỏi đi đâu
Đắp chăn trùm kín ngang đầu nghe em
Thiên đường có chỗ màu đen
Anh nằm nghe thấy vẫn còn tiếng mưa
Tiếng trời gõ nhịp tiếng trưa
Tiếng cho sâu thẳm tiếng khuya tuyết vời

Bây Giờ

Thế kỷ chúng tôi chót buồn trong mắt
Dăm bảy nụ cười không đủ xóa ưu tư
Tay quờ quạng cầm tay vài tiếng hát
Lúc xòa ra chẳng có một âm thừa

Cửa địa ngục ở hai bên lồng ngực
Phải vác theo trăm tuổi đường dài
Nên có gửi cho ai vài giọng nói
Cũng nghe buồn da diết chạy trên môi

Hai mắt rỗng phải che bằng khói thuốc
Chúng tôi nằm run sợ cả chiêm bao
Mỗi buổi sáng mặt trời làm sấm sét
Nên nhìn đêm mở cửa chẳng đi vào

Năm ngón tay có bốn mùa trái đất
Chúng tôi cầm roi mất một mùa xuân
Có cất tiếng đòi to. Tiếng đòi roi rụng
Những âm thanh làm sẹo ở trong hồn

Chúng tôi trót ngẩng đầu nhìn trước mặt
Trán mênh mông va chạm cửa chân trời
Ngoảnh mặt lại đột nhiên thơ mầu nhiệm
Tiếng hát buồn đẽ xuống nặng đôi vai.

Buổi Sáng Học Trò

Trang sức bằng nụ cười phì nhiêu
Nhảy bằng chân chim trên giòng suối cạn
Ấy là em trên đường đi buổi sáng
Trăng ở trên môi và gió ở trong hồn
Mái tóc mười lăm trên lá tung tăng
Em ném vào phố phường niềm vui rùng núi
Vẽ lên chiếc xe sơn xanh dáng thuyền trăng hội
Cho những vườn hoa cầm đôi mắt bình yên
Gửi những cung đàn tiếng guốc khua vang
Hẹn đám mây xanh vịn cánh tay tuổi trẻ
Khoác giọng nói tin yêu vào hồn anh đóng cửa
Với biển là tay và sóng cũng là tay
Để anh trở thành hải đảo bị bao vây
Để đáy mắt san hô thêm nước ngọt
Như con蝶 mèn cánh đau vào buổi sáng
Nhìn theo em uống từng giọt sương hoa
Anh chợt nghe mạch đất dưới chân đi
Anh chợt nhớ trong hồn đôi cánh trắng.

Cảm Tạ

Nhìn lên vai có đôi cánh huy hoàng
Tôi cảm ơn em đã khoác đôi vòng tay tình ái

Hỡi mặt trời hãy cảm ơn đôi mắt
Trong đêm khuya vẫn giữ hộ bình minh

Những cánh rừng quên mất mặt xuân
Những chân nai đi tìm tay cỏ biếc
Những mắt sóng vỡ trên thung lũng biển
Những đảo buồn chìm trong im lặng xanh
Những thuyền sao chạy lạc trong đêm
Hãy cảm ơn nụ cười và đôi mắt

Vòng môi nhỏ nuôi trăng trong nhịp thở
Bầu ngực căng ấp ủ lộc đêm khuya
Tìm theo tay đưa dẫn nhựa về hoa
Tóc thổi gió vào giữa hồn lộng nhạc

Buổi ban mai hãy cảm ơn loài chim kỳ lạ

Tôi cảm ơn em và cảm tạ cuộc đời
Đã đưa tôi về cặp mắt đen to

Đưa tôi lên rừng tinh tú chín vàng thơ
Mà tôi đã bỏ quên trong giấc ngủ.

Cần Thiết

Không có anh lấy ai đưa em đi học về?
Lấy ai viết thư cho em mang vào lớp học?
Ai lau mắt cho em ngồi khóc?
Ai đưa em đi chơi trong chiều mưa?
Những lúc em cười trong đêm khuya,
Lấy ai nhìn những đường răng em trắng?
Đôi mắt sáng là hành tinh lỏng lánh
Lúc sương mù ai thổi để sương tan
Ai cầm tay cho đỏ má hồng em
Ai thổi nhẹ cho mây vào trong tóc...

Không có anh nhớ một mai em khóc
Ánh thu buồn trong mắt sẽ hao đi
Tóc sẽ dài thêm mớ tóc buồn thơ
Không có anh thì ai ve vuốt?

Không có anh lấy ai cười trong mắt
Ai ngồi nghe em nói chuyện thu phong
Ai cầm tay mà dặt mùa xuân
Nghe đường máu run từng cành lộc biếc?

Không có anh nhớ ngày mai em chết
Thượng đế hỏi anh sao tóc em buồn
Sao tay gầy sao đôi mắt héo hon
Anh sẽ phải cúi đầu đi vào địa ngục...

Cắt Tóc Ăn Tết

Cắt cho ta, hãy cắt cho ta
Cắt cho ta sợi dài
Cắt cho ta sợi ngắn
Cắt cái sợi ăn gian
Cắt cái sợi nói dối
Sợi ăn cắp trên đầu
Sợi vu oan dưới gáy
Sợi bè phái đâm ngang
Sợi ghen tuông đứng dọc
Sợi xích chiến xa, sợi dây thòng lọng
Sợi huu chiến mỏng manh, sợi hận thù buộc chặt
Sợi nắp trong hầm
Sợi ngòi trong hố
Sợi đau xót như dây dù chẳng mở
Sợi treo cổ tình yêu, sợi trói tay hy vọng
Cắt cho ta,

Cắt cho ta, hãy cắt cho ta
Sợi Hà Nội khóc trong mưa
Sợi Sài Gòn buồn trong nắng
Sợi dạy học chán phè
Sợi làm thơ thiếu não
Sợi đặc như dùi cui
Sợi rỗng như khẩu hiệu
Sợi nhọn như lưỡi lê
Sợi cứng như dây thép gai
Sợi dầy như hỏa lực
Cắt cho ta,

Sợi mệt mỏi sau những tháng ngày hoan hô đả đảo
Sợi cháy đen như rừng núi Chu-prong
Sợi thở dài trong đêm cúp điện tối om
Sợi sát vào nhau đánh sập lá cà
Sợi cắt non sông thành Bắc Nam, thành khu chiến
Sợi lên thẳng trục thẳng
Sợi xuống ngầm địa hạ
Sợi đặt chông
Sợi gài mìn

Sợi bóp cò liên thanh
Sợi kéo xe đại bác
Sợi xót xa trên mặt nhăn tuổi trẻ
Sợi trên trán thơ ngây nằm im phục kích
Cắt cho ta,
Cắt cho ta, hãy cắt cho ta
Sợi bạc, sợi vàng, sợi tiền, sợi gạo
Sợi nhục, sợi lo, sợi đau, sợi chán
Sợi phản trắc đui mù, sợi đam mê cuồng vọng
Sợi chảy xuống má cha
Sợi vắt ngang trán mẹ
Sợi cắt đứt tim chồng
Sợi chặt đôi ruột vợ
Sợi nhớ nhăng như cuộc đời
Sợi ngu si như lịch sử
Sợi đợi những ngón tay đi qua
Sợi đợi những ngón tay chẳng đến
Cắt cho ta,

Hãy cắt cho ta
Hãy cắt cho ta
Hãy cắt cho anh
Hãy cắt cho em
Hãy cắt cho vợ
Hãy cắt cho chồng
Hãy cắt cho con
Cho buổi tối quạnh hiu, cho mối tình sắp cũ
Cho đồng bào, cho người thân, người sơ
Cho ruột thịt
Cho cả những thằng sa địch phê bình văn nghệ rở tiền
Cho cả những thằng xẻo thịt non sông
Cho cả những thằng bằm vằm tổ quốc
Cho chính bản thân ta bơi trong tội lỗi
Hãy cắt tóc
Hãy cắt tóc và nhìn
Mặt quê hương đổi mới.

Cá Vàng

Em mang dù Nhật, hài Xiêm
Em về anh nhớ một con cá vàng
Cá trên mình vẽ áo nàng
Áo trong giấc mộng em còn trong thơ
Mùa sen em hẹn em qua
Anh ngồi trên cỏ đã phơ phất tình...

Chào Nhau

Gặp em không thể chào bằng tay
Em sẽ chê là năm cành cây
Em sẽ chê là năm nòng súng lạnh
Bởi vì đau hai mươi năm nay

Gặp em không thể chào bằng mắt
Em sẽ không thể ngủ được ban đêm
Em sẽ nằm trong cơn thù hận
Em sẽ chìm sâu trong cơn điên

Gặp em không thể chào bằng môi
Chỉ còn da thịt chẳng còn hơi
Chỉ còn tiếng kêu, chỉ còn tiếng thét
Chẳng còn tiếng nói, không còn tiếng cười

Gặp em ta sẽ chào như loài kiến
Chào như loài dế, chào như loài giun
Chạm tóc vào nhau ta gục đầu xuống
Như đồng bào ta nằm trong đất đen

Gặp em chưa được chào bằng vai
Như những xác người xếp dài
Ta chỉ chào bằng hai hàng nước mắt
Từ hai mươi năm nằm im trên môi.

Chim

Này chim
Bay thật cao
Tới rồi thật sao
Đã bay qua dãy núi cao màu tím
Tới đó
Đã bay qua những biển rộng màu xanh
Tới rồi thật sao
Đã bay
Thật sao
Đã bay qua thành phố
Nơi có chuyến tàu chạy mỗi buổi chiều
Làn khói dọc bờ cao
Ồi làn khói
Nghĩ lại tưởng mây
Đã bay qua
Đã bay qua thành phố
Có thấy bạn hữu không
Có thấy nhà cũ
Có thấy mẹ
Có thấy em
Bạn hữu có giận ta không
Mẹ có giận ta không
Em có giận ta không
Quê hương có giận ta không
Quê hương có nghe tiếng hát
Tiếng hát buổi sáng
Tiếng hát buổi chiều
Tiếng hát tủi nhục
Tiếng hát
Đứt ruột
Đứt gan
Quê hương có giận ta không
Hãy nhìn giùm
Hãy nhìn từng ngọn cỏ
Chim đã bay

Đã tới
Nàng có đi cùng không
Đã tới
Chắc nàng phải mặc áo nhẹ
Đã tới
Chắc ta phải mặc áo nhẹ
Chắc ta phải để lại tất cả
Để lại đầu
Để lại tay
Không chùng để lại nàng
Để lại mắt
Để lại vai
Ôi đôi vai
Nàng có nhớ
Nàng nhớ
Chim có thấy
Ta nhớ
Chim có thấy
Ta có thấy
Chim đã tới nơi
Chim thấy những gì
Có thấy cảnh
Có thấy hoa
Hoa giống như trăng
Trăng cũng như nàng
Nàng đứng đó
Nàng có đẹp không
Núi có buồn không
Biển ngờ vực gì
Có thấy ta không
Ta luyến tiếc gì
Ta mơ ước gì
Ta buồn bã gì
Ta ngờ vực gì
Tai đã điếc chưa
Tay đã gãy chưa
Mắt đã mù chưa
Sao ta chẳng nghe
Sao ta chẳng thấy?

Cho Thuê

Tôi muốn làm một bài thơ thật nhỏ
Để đem cho thuê
Như người ta vẫn cho thuê
Nhà để ở
Xe để đi...

Như người ta vẫn cho thuê chỗ ngồi trên một chuyến tàu
Và những nụ cười giọng nói người ta thuê lẫn của nhau
Như muốn có trăng sao người ta thuê phòng có cửa sổ
Để chút ánh sáng - dù rất nhỏ!
Sáng cho đôi mắt nhìn nhau...

Và những cánh tay trắng như đệm
Để vuốt ve những cánh tay
Những mớ tóc mềm như lụa
Để lùa vào những mớ tóc
Những đôi mắt say mê
Để nhìn những đôi mắt say mê
Người ta cũng đem cho thuê
(với tất cả những gì không nên cho thuê !...)

Nhưng có lẽ còn một chút gì người ta không cho thuê
(vì không cho thuê nỗi)
Một chút gì mà lòng tôi tìm mãi
Mà lòng tôi chờ đợi
Với giọng chữ rất nhỏ
(giọng chữ người ta vẫn để trên cửa những gian nhà không có người ở)
"Cho thuê"

Chụp Hình Tết Cõi Âm Bản Và Làm Thơ

Ở trong âm bản em buồn
Thì ra dương thế vẫn còn cõi âm
Tấm hình chụp lúc đầu xuân
Chỗ đen là trắng, chỗ gần có em
Trong tiêu điểm ảnh thấy quen
Tóc trôi mù tấp tận phiên muộn xa
Cúc vàng cánh mỏng bay qua
Hình chim thấy áo, hình thơ có người...

Có Phải Em Về Đêm Nay

Có phải em về đêm nay
Trên con đường thời gian trắc trở
Để lòng anh đèn khuya cửa ngõ
Ngọn đèn dầu lụi bốc mắt long lanh

Có phải em về đêm nay
Trên con đường chạy dài hoa cỏ
Cho lòng anh trở lại với lòng anh
Như là vàng về với lá cây xanh
Trong những chiều gió đưa về cội

Có phải em về đêm nay
Để phá tan
Những nụ cười thất se sâu tủi
Như anh vẫn cười mà đau đớn bao nhiêu
Không biết đời người có đưa đến tin yêu
Những ngón tay có đưa đến bàn tay
Những mùa thu có đến gió heo may
Hay ngày mai là bốn bề tuyết lạnh

Có phải em về đêm nay
Giữa lòng chiều tím lạng
Cho anh đừng tìm thấy anh
Đo đếm thời gian
Bằng những điệu thuốc lá tắt trong đêm
Đầu gối trên cánh tay
Để giấc mơ đừng tẻ lạnh

Em đừng trách anh đã quá lo âu đời người hiu quạnh
Làm thế nào khi lòng mình nứt rạn cơ em
Dù không muốn gục ngã trong đêm
Nhưng đã bao lần đêm khuya
Anh không biết đã làm thơ
Hay đã chọn âm thanh làm độc dược
Em đừng trách anh để lòng mình tủi cực
Đến ngại ngùng dù nắng dù mưa
Sao em không về
Để dù nắng dù mưa
Dù trong thời gian có sắc màu của những thiên đàng đổ vỡ

Anh vẫn chần chừ kín cổ
Ngủ say mềm
Vì lòng anh (em đã biết)
Có bao giờ thèm khát vô biên
Có bao giờ anh mong đừng chết - dù để làm thơ
Nên tất cả chỉ vì yêu em
Và làm thơ cho đến chết

Em sẽ về, phải không em
Có gì đâu mà khó khăn, trắc trở
Chúng mình lại đi
Trên con đường chạy dài hoa cỏ
Là những đôn phòng ngực của tình yêu
Mỗi ngón tay em
Anh vẫn gọi là một cửa đào nguyên
Và anh: sẽ trở lại nguyên hình
Một anh chàng làm thơ
Mà suốt đời say rượu cúc

Có phải em sẽ về
Dù bầu trời vẫn đục
Hay bầu trời trang điểm bằng mây
Anh sẽ chải tóc em bằng năm ngón tay
Trong những chiều gió thổi

Dẫn Vợ Sắp Cưới

Khi nào lấy ta, mang theo cái cưa
Nhớ con dao phay, hớ cái dùi to
Cất vào trong rương cùng gương cùng lược
Cất vào trong áo cùng nhạc cùng thơ
Cưa để cưa chân chớ để làm gì
Chân bị cưa rồi ta chẳng còn đi
Mặc kệ những ngôi làng bốc cháy
Mặc kệ đứa bé tìm không thấy cha
Tay chặt cụt rồi ném xuống biển sâu
Ném xuống suối cạn, ném lên núi cao
Mặc cho nó viết những lời thổng khổ
Cho dã tràng nghe, cho giun để đau
Dùi chọc thủng mắt muốn cho sạch tròng
Sạch những tiếng kêu cùng núi cùng sông
Sạch những hình ảnh chết bờ chết bụi
Còn con dao phay em có nhớ không?
Còn lại bộ óc khi mang bầm viên
Nếu chợt nhớ đến khuôn mặt quê hương
Em sẽ tìm thấy hơi thở tình ái
Em sẽ tìm thấy còn ta nằm im.

Đêm Mưa

Tôi đợi em ở một góc công trường.
Đằng sau lưng tôi: một giòng sông chảy quanh co.
Trước mặt: con đường nhựa đen
chảy dài về xa bóng mưa rơi thấp thoáng.

Tôi đợi em từ 8 giờ. Bây giờ đã 9.
Có lẽ đã 9 giờ 5 phút.

Tôi không đếm thời gian bằng đôi mắt
say mê của người biển lận đếm bạc vàng
rồi cất vào tủ sắt. Nhưng chắc em biết rằng
thời gian đợi chờ - đợi chờ một người yêu
- bao giờ cũng trôi qua rất chậm.

Tôi đứng hỏi thăm. Em đến hay không đến?

Tôi mong rằng em sẽ đến nhưng cũng chắc là không.

Dù em đến hay không, tôi muốn bảo thăm em:
hãy giữ lấy thời gian mà suy tính -
dù trong buổi đợi chờ tôi đứng giữa đêm mưa

Em hãy suy tính cho khôn ngoan.
Bởi vì một khi ra nẻo đường hò hẹn
em sẽ phải để lại đằng sau lưng
những mái nhà cong vút,
những mui xe lóng lánh mưa rơi.

Tôi sẽ đưa em đi vào con đường xa thăm.

Tôi sẽ đưa em đi trên những bờ sông.
Không có thuyền, không có xe.
Chỉ có những ngón tay yêu đương
lồng vào nhau tìm phương hướng.

Tôi sẽ chỉ đem lại được cho em
một cuộc đời đậm bạc: tôi chỉ biết ôm tóc em
trong mưa để uống từng giọt nước
và nói cùng em những lời đắm đuối đầy thơ.

Phải, tôi sẽ ôm mái tóc dài đen ướt đầm
bằng bàn tay của người chết đuối níu lấy
mảng thuyền lướt đi trong bóng tối đêm khuya.

Và sẽ tìm trong mắt em những nụ cười say đắm.
Những nụ cười có sức đắm say mở rộng
chân trời và nguồn sống vô biên.
Còn nếu như em không đến?
Em không đến tôi cũng chẳng dám giận hờn em.
Em hãy ở lại nhà.
Đóng chặt cửa sổ kéo mưa hiu hắt.
Kéo chăn trùm kín cổ kéo gió lùa về lạnh những giấc mơ êm.
Em hãy ở lại nhà.
Tôi không dám giận hờn em.
Tôi lại ra đi.
Sáng ngày mai tôi lại ngửa mặt
lên trời cao nhìn vầng thái dương
đỏ lửa chói mắt thế nhân.
Tôi lại đi thẳng vào cuộc đời nghiêng ngửa.
Tôi lại đàn cho lòng tôi hát dịu lời ca.
Rồi những đêm khuya nhớ em tôi đàn to,
hát to gọi cuồng phong về điều khiển
trăm cây làm vũ điệu.
Và nếu đến một ngày
không còn ai dám hò hẹn trên bờ sông
tôi sẽ đốt đuốc đứng bên bờ Ngân Hà
để Chúc Nữ Ngưu Lang nhìn rõ mắt nhau
qua đôi bờ sông tình tự.
Những ngôi sao rụng:
tôi sẽ nhặt từng ngôi sao rụng.
Trăm ngôi sao tôi kết lại một vòng sao.
Để những đêm tối trời tôi trốn về
đặt trên mộ người trinh nữ yêu thơ
mà cũng phải già từ nhân thế.
Còn những bài thơ tình của chúng mình xưa cũ
tôi sẽ chôn kín dưới những gốc hoàng lan
để mai sau những người con gái hẹn hò
mà e ngại đường xa ngồi nghe gió hiu hiu
của lòng mình rung động.
Em sẽ đến hay em không đến?
Tôi sẽ đợi trong mưa mà không giận hờn

trách móc em đâu.

Tôi không trách em bởi vì không thể
trách người đời không biết nghe âm thanh
của đá chuyển mình, mây vùn vũ và bóng tối
đỏ mờ hôi ròi cứ nhìn những tâm hồn thi sĩ
bằng những đôi mắt vô cùng ngỡ ngác, láo lơ.

Em không đến thì tôi lại đi.

Tôi sẽ cười vang và nghe núi vọng tiếng cười vang.

Tôi sẽ đến trên bờ đại dương xanh để soi gương
và cũng để biết rằng:

Tôi dám chạy ngược chiều mây bay
vì tóc tôi là một bầu trời lỏng lẻo.

Phải, em không đến thì tôi lại đi.

Nhưng còn một phút một giây chờ đợi trong mưa
tôi vẫn hỏi thăm âu yếm:

Em có đến không? Em có đến với cuộc đời?

Đẹp

Người dáng bước bơ vơ của bầu trời hải đảo
Tóc bông bênh trên nếp trán ưu tư
Những ngón tay dài ướp trợn mấy ngàn thu
Mà men sáng trong xanh màu trắng vời vợi
Hơi thở mới nguyên của đồng tiền mừng tuổi
Tôi nhìn người ngóng đợi mắt lên ba
Người về đây có phải tự trời xa
Vói nét mắt vòng cung của cầu vồng che mưa nắng?
Có phải tên người là âm thanh vô vọng
Nên mắt buồn le lói thoáng bơ vơ
Hay một đêm nao nước lụt Ngân Hà
Thượng đế đưa sao mang gửi về khước mắt?
Người về đâu giữa đàn khuya diu dặt
Hơi thở thiên thần trong tóc ả hương xưa
Người đi về trời nắng hay mưa
Sao để sương gió trầm tư thêu thùa má ướm
Mắt dịu ngọt đúc từ rừng ngọc bích
Hay linh hồn trăm phiến đá chân tu
Sao người về mang trợn một mùa thu
Vói mây trắng lênh đênh của những chiều nguyệt tận
Là gió trâm cây hay là cồn nước động
Người không cười mà hoa cỏ gói trong tay
Đường áo màu viền trắng cổ thơ ngây
Màu sắc thời gian người thu tròn giữa áo
Bóng nhỏ xa đi trên lá vàng cỏ đạo
Bước chân chìm theo mỗi phím đàn khuya
Tay trần gian tôi đếm ngón so le
Đã có phút âu lo đường về dương thế
Người về đâu mà lâu đài hoang phế
Mang dáng người trên mỗi nấm bia phai
Trăm vạn đường mây xê dịch chân trời
Theo tiếng nhật khoan của từng nhịp bước
Dù về đâu tôi xin đừng chặm gót
Để làm gì cho mỗi mắt trần gian

Có bao giờ tôi sẽ phải làm quen
Lời ngỏ ý sẽ là kinh cầu nguyện...

Di Chúc

Có một đêm tỉnh giấc
Tôi thấy cần viết một tờ di chúc
Của một người sống giữa cuộc đời
Mà chỉ là một gã giang hồ cắm trại

Đốt lửa bằng thơ
Tôi ca, tôi hát
Nhưng khi những người thích ngao du
Đến xin cùng nhập bọn
Tôi vẫn khước từ

Có cả những người con gái
Đến bảo tôi yêu
Tôi cũng vẫn khước từ

Làm thế nào được?
Tôi chưa già nhưng cũng không còn trẻ
Tôi chưa cần cõi
Nhưng cũng không còn là một gã trai tơ
Có trăng, hoa, chim, bướm thì tôi làm thơ
Nhưng vẫn không quên
Chỉ là hiện thân của một người tử tù
Có gục đầu nhìn cuộc đời
Cũng chỉ như nhìn khung cửa nhà giam
Vẫn có một chút trời xanh
Nhưng rất nhiều đơn độc

Sẽ có một buổi ban mai
Mắt vẫn mở to
Mà lòng không thỏa đáng
Miệng không thể hát ca những lời hoan lạc
Tôi nhỏ neo:
Tôi chỉ là người nhân ngãi của cuộc đời
Sống bên nhau không bao giờ hôn thú

Tôi đến đây không ai mời
Cũng mong rằng: đi đừng ai giữ
Có nhớ, có thương
Có tạc nên tượng hình bằng đá trắng, đồng đen
Đừng bày giữa những công trường

Xin nhớ để giùm ở một góc công viên
Để những đêm khuya
(rất khuya)
Tôi nhìn mặt trăng soi gương
Và ngắm những người yêu nhau tình tự.

Đợi Khách

Em đứng lẫn bên góc hè phố vắng
Nhu loài hoa hoang dại trong rừng sâu
Màu da tơ bóng tối ngả u sầu
Đôi mắt đẹp từng cánh sao tắt lịm

Em đứng đợi một người không hẹn đến
Bán cho người tất cả những niềm vui
Chút tình hoa còn lại thoảng hương phai
Em dâng cả làn môi khô nước ngọt

Trong đêm mờ hàng mi mờ khế ướt
Má phai duyên trên gối đắm thẹn thùng
Áp mặt bên người lạ, lạnh mênh mông
Bàn tay nhỏ nhắn thờ như lạc lỏng

Em đứng lẫn bên góc hè phố vắng
Nghe đêm tàn làm lạc khách tìm vui
Đôi tiếng giày khua vắng tắt xa xôi
Làm vỡ nốt cả đôi niềm tin tưởng

Người khách lạ đêm lạc loài không chọn hương
Bước đảo say làm vỡ nát màu trắng
Em chờ mong như đợi một âm thầm
Tình sầu tủi pha chút men rượu cạn

Đã lâu rồi vết thời gian trĩu nặng
Từ lần đầu bàn tay trắng đàn mơ
Nhận tiền cho bên nếp gối chăn thừa
Em đã khóc, lòng hoa sầu nát nhụy

Đêm gần tàn em ơi người gái đi
Đợi trong khuya, bến vắng ngủ say rồi
Nhìn ánh đèn vương lại cửa nhà ai
Rồi kéo vạt khăn quàng trên vai lạnh...

Em Gầy Như Liễu Trong Thơ Cổ

Em ốm nghe trời lọng đã hao
Em ngồi trong nắng mắt xanh xao
Anh đi giữa một ngàn thu cũ
Nhớ mãi mùa thu bến lữ theo

Anh nhớ em ngồi áo trắng thon
Ngàn năm còn mãi lúc gần quen
Em gầy như liễu trong thơ cổ
Anh bỏ trường thi lúc thịnh Đường

Anh nhớ sông có nguyệt lạ lùng
Có trời lau lách chỗ hư không
Em tìm âu yếm trong đôi mắt
Thấy cả vô cùng dưới đáy sông

Anh nắm tay cho chặt tiếng đàn
Tiếng mềm hơi thở, tiếng thom ngoan
Khi nghe tiếng lạnh vào da thịt
Nhớ tiếng thơ về có tiếng em.

Đêm Mưa

Tôi đợi em ở một góc công trường.
Đằng sau lưng tôi: một giòng sông chảy quanh co.
Trước mặt: con đường nhựa đen
Chảy dài về xa bóng mưa rơi thấp thoáng.
Tôi đợi em từ 8 giờ. Bây giờ đã 9.
Có lẽ đã 9 giờ 5 phút.
Tôi không đếm thời gian bằng đôi mắt
Say mê của người biển lận đếm bạc vàng
Rồi cất vào tủ sắt. Nhưng chắc em biết rằng
Thời gian đợi chờ - đợi chờ một người yêu
- bao giờ cũng trôi qua rất chậm.
Tôi đứng hỏi thăm. Em đến hay không đến?
Tôi mong rằng em sẽ đến nhưng cũng chắc là không.
Dù em đến hay không, tôi muốn bảo thăm em:
Hãy giữ lấy thời gian mà suy tính -
Dù trong buổi đợi chờ tôi đứng giữa đêm mưa
Em hãy suy tính cho khôn ngoan.
Bởi vì một khi ra nẻo đường hò hẹn
Em sẽ phải để lại đằng sau lưng
Những mái nhà cong vút,
Những mui xe lóng lánh mưa rơi.
Tôi sẽ đưa em đi vào con đường xa thăm.
Tôi sẽ đưa em đi trên những bờ sông.
Không có thuyền, không có xe.
Chỉ có những ngón tay yêu đương
Lồng vào nhau tìm phương hướng.
Tôi sẽ chỉ đem lại được cho em
Một cuộc đời đậm bạc: tôi chỉ biết ôm tóc em
Trong mưa để uống từng giọt nước
Và nói cùng em những lời đắm đuối đầy thơ.
Phải, tôi sẽ ôm mái tóc dài đen ướt đầm
Bằng bàn tay của người chết đuối níu lấy
Mảng thuyền lướt đi trong bóng tối đêm khuya.
Và sẽ tìm trong mắt em những nụ cười say đắm.
Những nụ cười có sức đắm say mở rộng
Chân trời và nguồn sống vô biên.
Còn nếu như em không đến?

Em không đến tôi cũng chẳng dám giận hờn em.
Em hãy ở lại nhà.
Đóng chặt cửa sổ kéo mưa hiu hắt.
Kéo chăn trùm kín cổ kéo gió lùa về lạnh những giấc mơ êm.
Em hãy ở lại nhà.
Tôi không dám giận hờn em.
Tôi lại ra đi.
Sáng ngày mai tôi lại ngửa mặt
Lên trời cao nhìn vầng thái dương
Đỏ lửa chói mắt thế nhân.
Tôi lại đi thẳng vào cuộc đời nghiêng ngửa.
Tôi lại đàn cho lòng tôi hát dụ lời ca.
Rồi những đêm khuya nhớ em tôi đàn to,
Hát to gọi cuồng phong về điều khiển
Trăm cây làm vũ điệu.
Và nếu đến một ngày
Không còn ai dám hò hẹn trên bờ sông
Tôi sẽ đốt đuốc đứng bên bờ Ngân Hà
Để Chức Nữ Ngưu Lang nhìn rõ mắt nhau
Qua đôi bờ sông tình tự.
Những ngôi sao rụng :
Tôi sẽ nhặt từng ngôi sao rụng.
Trăm ngôi sao tôi kết lại một vòng sao.
Để những đêm tối trời tôi trốn về
Đặt trên mộ người trinh nữ yêu thơ
Mà cũng phải già từ nhân thế.
Còn những bài thơ tình của chúng mình xưa cũ
Tôi sẽ chôn kín dưới những gốc hoàng lan
Để mai sau những người con gái hẹn hò
Mà e ngại đường xa ngồi nghe gió hiu hiu
Của lòng mình rung động.
Em sẽ đến hay em không đến?
Tôi sẽ đợi trong mưa mà không giận hờn
Trách móc em đâu.
Tôi không trách em bởi vì không thể
Trách người đời không biết nghe âm thanh
Của đá chuyển mình, mây vẩn vơ và bóng tối
Đỏ mồ hôi rồi cứ nhìn những tâm hồn thi sĩ
Bằng những đôi mắt vô cùng ngơ ngác , láo lơ.
Em không đến thì tôi lại đi.
Tôi sẽ cười vang và nghe núi vọng tiếng cười vang.

Tôi sẽ đến trên bờ đại dương xanh để soi gương
Và cũng để biết rằng:
Tôi dám chạy ngược chiều mây bay
Vì tóc tôi là một bầu trời lỏng lẻo.
Phải, em không đến thì tôi lại đi.
Nhưng còn một phút một giây chờ đợi trong mưa
Tôi vẫn hỏi thăm âu yếm:
Em có đến không? Em có đến với cuộc đời?

Gọi Em

Tặng Đỗ Long Vân
Một buổi sáng tỉnh dậy không thấy em tôi
Chạy ra cửa sổ gọi tên em rất to. Những tiếng kêu
Thất thanh vang trên hè phố.
Tôi nghĩ thầm: nếu còn làm vua ở một triều đình
Thịnh trị thời xưa tôi sẽ không ngại ngần
Mặc mũ áo cân đai đứng giữa cửa thành
Bắt loa mời em về làm hoàng hậu.
Tôi bảo rằng: em phải về ngay.
Nếu em là gió tôi sẽ làm trăng.
Em là trăng tôi sẽ là mây
Nếu em là mây, tôi sẽ làm gió thổi.
Còn nếu em là chân trời xa
Tôi sẽ làm cánh chim bằng rong ruổi
Em là mặt trời thì ở trên đường xích đạo
Tôi sẽ muôn đời làm một kiếp hướng dương.
Tôi bảo rằng : em phải về ngay,
Nếu e ngại tâm hồn còn bé dại,
Tôi sẽ hoá thân làm một cậu bé học trò
Không bao giờ thuộc bài vì mãi mê đọc tên người yêu
Từ sáng đến chiều, từ đêm đến sáng.
Thiên hạ sẽ thái bình.
Đời sẽ giải chiếu hoa cho trăm vạn hùng binh
Ngồi đánh cờ chiếu tướng
Đời sẽ thiết lập những kỳ thi có đủ phép tắc trường quy.
Tôi được tước phong chủ hội đồng kiêm giám khảo
Và bao nhiêu người ứng thi đều trúng tuyển hạng ưu.
Tôi không còn nằm mơ ngồi câu cá bên bờ sông Ngân
Nước trong vơi vơi suốt cả tháng bảy trời mưa
Và linh hồn tôi chết đuối.
Tôi cũng không còn phải âm mưu làm một
Cuộc cách mạng dài vô hạn
Để nhuộm màu cờ vũ trụ bằng màu tóc em,
Còn bao nhiêu đại lộ, công trường tôi không phải
Hạ hết biển đề tên phố mà viết lên:
Hỡi người yêu, tôi chờ đợi!
Tôi cũng không phải hỏi rùng,

Để rừng bảo hỏi cây.
Cây khuyên hỏi lá.
Lá bảo hỏi chim muông.
Tôi nhìn quanh tôi những cánh quạ đen cười riều cợt.
Tôi không phải ước ao lên sơn lâm là một loài thảo khấu<
Cướp của khách vãng lai
Những bức thư tình đem lên núi cao đọc to
Cho giun dế nghe để chia nỗi niềm cô độc.
Tôi cũng không phải bỏ trốn - như sáng hôm nay -
Ra giữa trùng dương để làm một gã thủy thủ già
Lái tàu theo kim chỉ nam mà chỉ thấy toàn rạn ngọc.

Hải Âm

Áo trắng bay em bển lên chào
Mây nghiêng nghiêng mình xuống đẩy phi lao
Anh trong khoảnh khắc vô cùng đó
Thấy động cây rừng chỗ núi cao
Em có hoa lan giữa tóc thề
Mặt trời xen kẽ ngón tay che
Phương Đông vào chỗ hồng đôi má
Chiều xuống lưng chùng mái tóc thưa
Tiếng hát bay đi tiếng vọng trôi
Ngàn năm cong xuống nhánh sông dài
Hải âm em sẽ giữ ngàn năm đó
Anh lạc đường trong xứ Liêu Trai
Núi cũng như sông vẫn lạ lòng
Chiều toàn mây trắng, nhớ nhau chẳng
Mây tìm chỗ em ngồi soi bóng
Anh lạy trời cho nước thật trong...

Hai Mươi

Tôi mang trên vai
Tuổi hai mươi
Như đời hai mươi thế kỷ
Đòi để quanh tôi những lao tù cơ cực
Tuổi hai mươi chưa đến đã bay vèo

Hai mươi năm
Thỉnh thoảng có một người yêu
Chạy qua cuộc đời
Như gió thổi
Nhưng rồi đêm khuya
Nằm nhìn những cầu tay đưa vào tình ái
Nhìn hai tay mười ngón
Tôi mới biết rằng
Cuộc đời vẫn trắng hai tay

Các em
Những Kiều, những Thu, những Loan, những Đạm
Các em đã đem cho tôi trời xanh
Và gió mát

Tại sao?
Tôi chẳng hiểu tại sao
Cũng chẳng cần tìm hiểu
Có thể đời đã để sau lưng tôi chiến tranh mù mịt
Cuộc sống đổi màu trong nước mắt phé binh
Hay ở quanh tôi những đồn phòng ngự
Đã biến tôi thành một gã lính canh thô bạo
Đi giày đinh dẫm nát tâm hồn

Có thể đời đã đưa tôi vào những giảng đường
Dạy tôi đo hành tinh bằng đường đi ánh sáng
Đo tình yêu bằng đơn vị tiền tài
Rồi tôi đo hoang vắng của hồn tôi
Bằng những đêm rất rộng
Tay vẫn cầm tay
Tay vẫn khoác ngang lưng
Mà có một vòng chân không
Tôi vẫn gọi bằng em

Mà nghe âm thanh rơi vào thạch động

Tại sao ?

Tôi chẳng hiểu tại sao

Nhưng tôi hãy hỏi:

Tại sao đời cho tôi hai mươi tuổi

Để tôi ngồi đây

Thở khói thuốc hơi tròn

Nhìn mưa bay

Nhớ những người yêu cũ

Và nghĩ thầm:

Đời là một tiếng cười to...

Hãy Đưa Tôi Ra Bờ Sông

Hãy đưa tôi ra bờ sông
Để tôi nhìn cho rõ
Tôi nhìn giòng nước chảy
Tôi nhìn tôi bơ vơ
Nhìn bờ sông tìm bờ sông bên kia
Khi lòng sông gặp biển
Hãy đưa tôi ra bờ sông
Để tôi nhìn tôi hò hẹn
Rồi tôi rủ tôi quên
Quên giòng nước chảy
Quên thời gian trôi
Bằng bước chân giòng sông
Không để lại gì trên cát
Tôi rủ tôi quên
Cả giòng sông tor6i
Bằng bước chân phù sa
Không để lại gì
Trừ một người bơ vơ
Đã xây nhà bên bờ sông đất lở...

Hạ

Em đến với ta trong mùa vừa Hạ
Hai tâm hồn một ánh nắng vàng vương
Trong nồng ấm ta yêu em vội quá
Cao tuyền đài ánh sáng của tình thương
Nắng đến với đôi ta vừa cuối Hạ
Ta bàng hoàng trong mắt em rạo rục
Nắng chưa về sao ánh đỏ bay xa???
Thu sẽ đến, ôi tình em thỏn thức...